

GOETHE, JOHANN WOLFGANG VON

Fyra alldeles nya och wackra wisor, den första: om h.k.h. kronprisen [!] Carl Johan, Hwem räcker sin sonliga pröfwade arm, &c. Den andra: Grufliga saknad du wållat min smärta, &c. Den tredje: Kersti d

Jönköping
1818 :

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

E1818e

E 1818
2

Fyra alldeles nya och wackra

W i s o r,

Den Första:

Om S. K. S. Kronprisen CARL JOHAN,
Hvem räcker sin Sonliga pröf-
wade arm, &c.

Den Andra:

Grusliga saknad du wällat min
smärta, &c.

Den Tredje:

Kersti du, kom du så wele wi
swänga, &c.

Den Sjerde:

Hvem kommer i natten med häf-
tig ridt, &c.

Alla fyra kunna sjungas under de behagliga melo-
dier som så läras af dem som sälja Wisorna.

J ö n k ö p i n g, 1818,

Tryckt i Direktör Lundströms Tryckeri,
af S. J. Westberg.

Kostar 1 s. Banco.

Fragment of aged, stained paper with illegible text.

Den Första:

1. **H**vem råcker sin pröfwade, sonliga arm
åt Sweenas äldrige Fader, Och gifwer sitt
handslag så broderligt warm, Ut Kämparnas
blänkande rader? **CARL JOHAN:** så swarar
den gamle förnöjd, **CARL JOHAN:** så hurrar
med stolthet och fröjd De Kämpar som wåp-
nas för Mänhem.

2. Din ära sig lyftade brnilik och hög,
På wingar af strålande minnen. Och, lik den
electriska gnistan, hon flög, Utt tända de
nordiska sinnen. Der lågade åter, odöblig
och ren, Den göthiska eld, för hwars ljun-
gande sten, Förtrycket och tråldomen flydde.

3. Och kraftfull du gaf åt den Skan-
diska ön, Bestånd som på klippan sig stöder.
Du omgaf des gränser med swallande sjön,
Och gjorde des folkslag till bröder. Af dig
blef han nedbruten, själlarnas mur, af dig
är förenad, hwad Gud och Natur, Beståms
till ewig förening.

4. CARL JOHAN du lefwe! CARL JOHAN din stål! Ej Nordiska Krigare smita. Vid klingande glas eller bråkande stål, Vår trohet vi swärje dig lika. Och friden och fejdans skall höra vår ed, Lif salvan, som fortlöper, led ifrån led, En glädjens, än dö darnas dunder.

Den Andra:

1. Grusliga saknad, du wållat min smärta. Och mitt bekymmer som öfs alla dar; Hopset har gådat ett menlösa hjerta, Lugnet är borta men stormen är qwar; Glad uti själen jag trodde mig äga, Ypperst bland alla, en oskattbar wån. Men hon förswann och med stål kan jag säga, Aldrig deß make jag finner igen.

2. Måttliga Gudar tillåt mig så smaka, Wålkustens nöje, så dyrbar, så öm, Gif mina framfarna nöjen tillbaka, Mildra mitt både och sorgmåttet tön; Sät denna werlden som hastigt förswinner, Ej bli en kedja af saknad och qwal, Hela naturen i hårlighet brinner, När ibland sällheter men skan har wal.

3. Ut så församlens bedröfliga tankar, Med edra plågor förkorta mitt lif, När i min enslighet tröskils jag wankar, Sprid e-

dra fador och bösstyg mig gif; Werlden är
tung och mitt lif är en börda, Ingen förnjel-
se mer öfriger är, Mån' jag i grafven det
lugnet får förda, Som jag förväntar och
dagligen begär.

Den Tredje:

1. Kersti du, kom du så welse wi swänga, Ser
jag rätt på dej, så har du nog lust. Plira
man lagom på herregålsdränga: Granna å
tulle de, men ha ingen must; Sticka i ma-
ten och gapa på ånga, — Liksom komme de
på en främmande kust.

2. Speleman spelar, och alla ska sjunga.
Lustigt Kersti lise, känner du mej? Se på
di gamla di sitta så tunga, Mota fromt på
mun och glamma för sej; Låt oss man dan-
sa, allt må wi å unga, Snart kommer den
tid som nog säger nej.

3. Tiden han å liksom strömmen wid så-
ga. Löper natt och dag och har ingen rast,
Krocker i forsen båd höga och låga; Väst wi
gå och spä, så har han oss fast. Tritt må
han löpa, men det will jag wäga, Är jag
munter och glad så står jag mitt kast.

4. Hush! här är den som kan gå när

det gåller, ut och slås för Kung och Fäder-
nesland. Gråter mi Kersti, så kanske jag
fåller, Riten tår som rinner på hennes hand.
Men uti ledet, när flottet det smälter, Slam
ta mej, om jag ej då är en man!

5. Och hade jag gods eller gyllne gal-
ner, När det blåser march så må jag gå ut.
Dränga i byn och de höga baroner, Alla må
de bära swärd eller sjuot. Skjuta en sparf
eller stå för kanoner, Ingen rådder här för
kulor och frut.

6. Speleman dricker och alla ska dric-
ka, Lustigt Kersti lilla! ta dej en tår. Se på
de gamla, de börja bli qwicka; Grannas mor-
far ler och säger Gutår! Alla för Kungsen,
och hwar för sin flicka! Så war det i fjol,
så är det i år.

7. Börja på nytt, i en ring må ni weta,
Nu ska polskan få ett friskare loyp. Zerker du!
låt du bli nåndemans Greta. ser du ej, herr
Lånsman bjur henne opp. Lånsman och Fog-
den dem må du ej reta; Ty då får den lede
makt med din kropp.

8. Fönsterna frostas och knutarna bra-
ka Wintergatan glimmar bister och klar. Mor
står i spisen och gnistorna spraka, Lagar grö-
ten till och nickar åt far. Den ej kan rim-
ma får gröten ej smaka; Kommer derpå an,
så wet jag min karl.

9. Hjerta i bröstet när det ska så wa-
ra, Lite smått och godt på faten ibland, Lef-
wa i ro för sitt samwele bara, Ha en dans
om Söndan när man så kan. Då will jag
fritt låta sorgerna fara, Då lyster mig ej till
främmande land.

Den Fjerde:

1. Hvem kommer i natten med häftig ridt,
Jo det är fadren med barnet sitt; Han fat-
tar gosken med mäktig arm, Der är han så
säker, så fredad, så varm.

2. Min son, hvarför döjer du ansiget
så? Si pappa, ser du ej Ålskungen då? Åls-
kungen med krona och spirra der? Min son
det ju blott ett skogstidcken är.

3. Kom söna goske, kom med mig;
Jag roliga lekar ska leka med dig; Min
moder hon drager Gulldrägten så söna, Och
stranden så blomstrande är och grön.

4. Min pappa, min pappa, och hörer
du ej, Hvad Ålskungen härligt lofwat mej?
Sof roligt mitt barn, den nattliga wind,
Det är, som så bister slår mot din kind.

5. Will wackra goske, du med mig gå?
Mina döstrar dig skola uppvakta så; Om

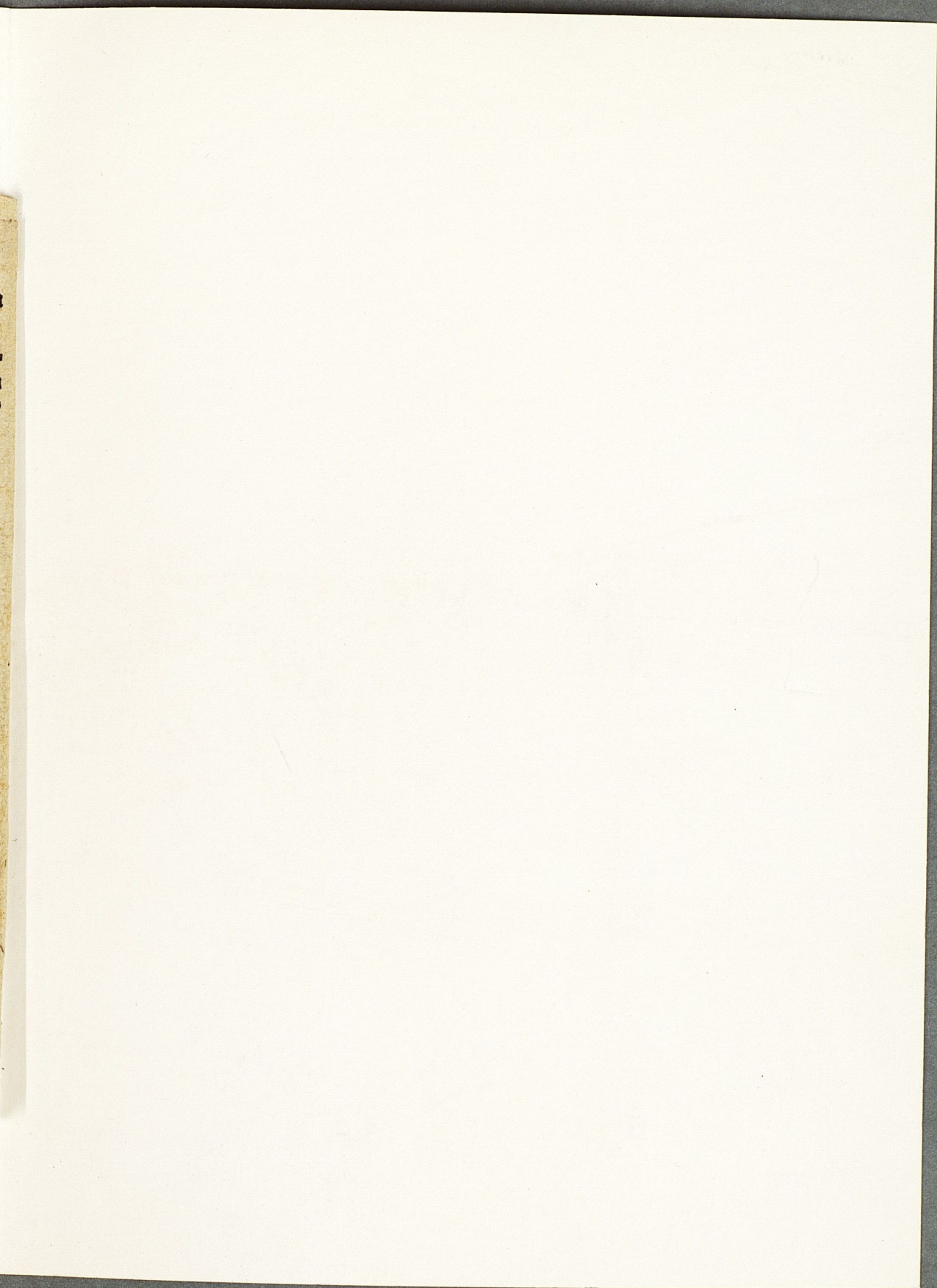
natten de dansa på grönan äng, Och föra
med sång dig i-gungande sång.

6. Min far, Kan du Älfkungens döft-
rar ej se? I dystra skogen der stända de. Min
son min son, jag skönjer det nog, Hur björ-
karna lysa i mörkan skog.

7. Jag älskar dig; mig tjuvar din
skapnad så bäst, och följer du ej willigt, så
nottjar jag wäld! Min fader, min fader, nu
nalkas han fort. Uj, Älfkungen har mig il-
la gjordt.

8. Och fadren ryser; han rider med
hast, Han samnar sitt jemrande barn så fast,
Och uppnår sitt hem med möda och nöd —
Men i hans armar låg gossen dödd.

www.books2ebooks.eu